

Mózes elhívása, az Úr kijelenti magát Mózesben

Ige: 2 Mózes 2: 23-3:5.

Isten szabadítása történetének a színhelye Egyiptom és benne az Ő rabszolga sorsra jutott imádkozó népe, Izrael. Az Úr népének egyik legsajátosabb ismérve a kiáltva imádkozás, az életért és szabadításért való egzisztenciális kiáltás. Már az Ábrahámnak kijelentett prófécia négyszáz harmincadik éve is eljött, amikor ez az Istenhez kiáltó nép úgy érezte, hogy senki nem hallgatja meg és senki nem törődik velük, egyre kilátástalanabb sorsukra vannak hagyatva. A nagy mélységben levő ember életérzése ez.

A jó hír az, hogy Isten különösképpen hallgatja meg az ő népének kiáltását, mely akkor és ott egyetlen férfiúban ölt testet, akit a Szentírásból valamennyien Mózes néven ismerünk.

Már akkor meghallgatta Isten az Ő népének könyörgését, amikor rendkívüli viszontagságos időben Mózes megszületett. Csoda volt a születése, a csecsemő és gyermekkor, Egyiptom hercegeként való neveltetése. Csecsemőként három hónapi rejtegették a szülei, majd kitették a vízre. Mennyi félelem, mennyi imádság, mennyi kiáltás? Isten ezt a kitett kisfiút mondhatni az ellenség által mentette meg, mert a fáraó leánya talált rá, aki fiaként fogadta magához és nevelte fel.

Így telt el újabb negyven év, amikor Mózes egy nap úgy gondolta, hogy Egyiptom hercegeként valami egészen nagy dolgot tehet az ő népéért. Tett is. Igazságos haragjában úgy talált megütni egy rabszolgát kínzó rabszolgahajcsárt, hogy az azonnal szörnyet halt. Mózesnek el kellett menekülnie, az igazságszolgáltatás elől. Midján földjén talált menedéket Jetró főpap családjában. Elvette Cippóra nevű leányát és negyven éven át legeltette apósa nyáját.

Mindez idő alatt a rabszolga Izrael csak imádkozik és kiált, de sorsa egyre csak rosszabb és rosszabb. A látszat az, mintha Isten nem hallgatta volna meg őket, mintha semmit nem tett volna értük, de Őt tett. Nem egy angyalt küldött, hanem Mózeszt formálta és alakította a számukra, egy mindenben hozzájuk hasonló embert, hogy mikor megérkezik hozzájuk bízzanak benne, testvérükként szeressék és kövessék őt.

Isten Igéje és Lelke által mi láthatjuk azt, amit a szenvedő és imádkozó rabszolga nép nem láthatott, ez pedig az, hogy Isten mindez idő alatt, kereken nyolcan éven keresztül Mózeszt adta válaszul az ő választott népének. Mózes volt a csoda és a jel az akkori Izrael számára, egy mindenben hozzájuk hasonló ember. Mózes teljes élete nem egyéb, mint százezrek és milliók Istenhez nagy mélységből kiáltott könyörgése, amit az Úr kedves imaként hallgatott meg.

Mennyei Atyánk hasonlóképpen küldte el az Ő egyszülött fiát a világba, mint ahogyan egykor Mózeszt küldte Izraelnek.¹ És, amiképpen Mózeszt nem szerették, hanem meggyűlöltek²,

¹ Prófétát támaszt neked az Úr, a te Istened te közül, a te atyádfiai közül, olyat mint én: Őt hallgassátok! 5Móz 18:15. „Az én igéimet adom annak szájába, és megmond nekik mindent, amit parancsolok neki. És ha valaki nem hallgat az én igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon! 5Móz 18:18-19. „Mert Mózes ezt mondotta az atyáknak: Prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenedek a ti atyátokfiai közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben, amit csak szólánd nektek. Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. Apcs 3:22-23.

² Ez ama Mózes, ki az Izrael fiainak ezt mondotta: Prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenedek, a ti atyátokfiai közül, mint engem: azt hallgassátok. Ez az, aki [ott] volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő igéket vőn, hogy nekünk adja; Akinek nem akartak engedni a mi atyáink, hanem eltaszták maguktól, és szívükben Egyiptom felé fordulának. Apcs 7:37-39.

hasonlóképpen cselekedtek a próféták Prófétájával, aki a Krisztus, kit kereszthalál által ölettek is meg.³

Nem Istennek volt szüksége ennyi elkészülési időre, hanem Mózesnek és az Isten szabadítására vágyó és váró népnek. Mert Isten nemcsak Mózeszt formálta, alakította és készítette el, hogy vezetője legyen a népének, hanem ugyanakkor ezt a népet is fel kellett készítenie az Isten szabadításának a befogadására, mindenre, ami ezt a nagy szabadítást nemcsak lehetségessé tette, de megállíthatatlanul valósággá is változtatta.

Isten népe az anyaszentegyház ma is a Szabadítót várja, az Isten egyszülött Fiát, a mi dicsőséges Urunkat, Jézus Krisztust. Ő Szabadító Isten jobbán ül, a szabadítása is készen van, de készen van-e a Krisztus népe az Ő üdvözítő eljövetelére?

Igen! Nem Istennek kell elkészülnie, hanem nekünk, hogy szentjeiként állhassunk meg az Ő színe előtt, az értünk való eljövetelének nagy napján! Készen vagyunk-e fogadni a dicsőséges Krisztust, mint a vőlegénye számára felékesített menyasszony fogadja az ő szerelmét?

Van úgy testvérem, hogy Isten már rég meghallgatta a kérésedet, de te nem készültél még el arra, hogy elfogadd az Isten által meghallgatott kérésedet. Gondold meg jól ezt!

Mózes tehát már negyven éve a nyáját terelgető egyszerű pásztoremberek életét élte, amikor már nem volt több, mint egy egyszerű, hétköznapi önmagával határos ember, egy nap egyszer csak találkozni megy ezzel a Mózessel az Isten. Istennél már kezdettől fogva készen volt a Mózessel való találkozásának napja, pontos helye és ideje. Isten ott várt Mózesre, így őt kellett valahogyan oda csalogatnia. Nem mehetett Mózes arra a találkozásra Egyiptom magabiztos és nagyhatalmú hercegeként. Nem mehetett oda a világ kiváló tudósaként, sem Egyiptomban szerzett hadvezéri, politikusi vagy egyéb vezetői diplomával és dicsőséges karrierrel. Istennél a világ szerinti képességek, kompetenciák csak hátráltató fékek és mindent elrontó alkalmatlanságok. Mózesnek valami teljesen más felkészítésre volt szüksége, amire csak és kizárólag egyedül az Úr tudta őt kiképezni. Semmi kétségünk ne legyen Urunk pontosan ezen a speciális kiképzésen vezette keresztül ezt a Mózeszt a mögötte hagyott nyolcvan év minden egyes napján, de velünk és bennünk is pontosan ugyanezt a munkáját végzi.

Isten tetszése, terve és akarata az volt, hogy egy emberben, Mózesben jelentse ki önmagát az Ő szabadításra vágyó népének. Amikor tehát ez a nép a számára elkészített embert vetette meg, akkor benne magát az élő Istent vetette meg! Álljon ez előttünk elrettentő figyelmeztetésképpen!

Pál apostol az ő elhívásáról ezt mondta Isten ugyanazon szabadításra és Szabadítóra váró népének, idézem:

„De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel (...).” Gal 1:15-16.

Pál a test és vér területéről támadó minden akadályt félre tett csak azért az egytlen célért, hogy Krisztus Urunkat megismertesse minden emberrel, bizony még velünk is! Mózes hasonlóképpen tett!

Az Ige nem részletezi, hogy Mózes milyen utakat bejárva, és milyen akadályokat leküzdve jut el a találkozás helyére az éppen alkalmas időben, tény, hogy Isten vezeti és csálja oda őt magház

³ Azt, aki Istennek elvégezett tanácsából és rendelkezéséből adatott [halálra], megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölték: Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt neki attól fogvatartatnia. Apcs 2:23-24.

a pusztába, ahol Mózes Ő általa megszólítható emberré lesz, ahol úgy szólhat hozzá, hogy a szívére beszéljen.⁴

Az Úr sokszor és sokféleképpen szólt előtte is, csak Mózesnek nem volt még halló füle, látó szeme, értő szíve, sem Isten szavának engedelmeskedő test tagjai nem voltak még, mert mindezek valaki más és valami más szolgálatában raboskodtak. Igen, a Mózes nyelve egy bántó, sebeket okozó nyelv volt, a keze pedig gyilkos kéz volt, és az Úr ezeket kellett a maga szolgálatára felszabadítsa!

Merjünk megkérdezni Urunktól és Istenünktől egy nagyon egyszerű kérdést!

- Vajon nem azért jutott pusztába a mi életünk is, hogy ott szembejöhessen velünk a mi Urunk, a nevünkön szólítson és a szívünkre beszéljen? Vajon felismered-e a te saját és személyes pusztádat? Vajon van-e már halló füled, amivel meghalljad az Úr csendnél is halkabb szelíd szavát? Van-e már lábad, amivel az Úr ösvényér lépj? Van-e már gyógyító beszéded és segítségre felemelt kezed?

Ha életed pusztaságon vezet keresztül, ne zúgolódj tehát, mert ez az a műhely, ahol az Úr személyesen formál és alakít téged.

A történet szerint, amikor Mózes a Hóreb lábához ért messziről meglátott egy lángoló bokrot, mely hosszú időn át éget, de lángja nem lankadt, a bokor fája se szénné nem változott, sem pedig hamuvá nem omlott szét. Felettébb kíváncsi lett, mert amit látott, nem a szokásos pásztortűz volt. Ez a megszokottól eltérő látvány vitte őt ahhoz a tűzhöz.

Igen! Az emberiség egész életében volt és van egy tűzében világító fa. Évezredek óta lángol és ég, mégsem izzik szénné, és nem omlik szét hamuvá. Az emberek tudnak róla, sokan látják is a lángját, de napjainkban félelmetesen kevesen lesznek annyira kíváncsiak, hogy ehhez a tűzhöz egészen közel merészkedjenek. Az örök élet Igéje ez a tűz.

Ez az olthatatlan tűz öltött testet Krisztusban, hogy az Isten örök szereteteként lángoljon, de nem rajtunk kívül, hanem bennünk is. Ki lesz annyira kíváncsi, hogy ehhez az olthatatlan tűzhöz járuljon, hogy piruló arcán érezze az Úr perzselő jelenlétét és valóságát? Ki az, aki pironkodni akar, amikor szól hozzá az Isten törvénye és a Krisztus evangéliuma ebből a tűzből? Ézsaiás próféta is feltette ezt a kérdést, és ő ezt a választ találta rá:

- „Ki lakhat közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhat közülünk örökös hőséggel?
- Aki igazságban jár, és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezével elhárítja és nem fogadja el a megvesztegetést, aki bedugja a fülét, hogy ne halljon a vérontásról, és szemét befogja, hogy ne lásson gonoszságot: az ilyen magasságban lakik, kőszál a bástyája, kenyerét megkapja, és vize nem fogy el. A királyt ékességében látja a szemed, és látod a tágas országot.” Ézsaiás 33: 14-17.

Testvérem, ha egyszer nagyon elkezd fájni a lelked, üzött és tépett lesz az életed, ha már végkimerülésig belefáradtál a pusztaságodba, jöjj ide és ülj le ennek a bokornak a tövébe és nyisd ki a szíved, hogy felmelegedjen, nyisd ki a lelked, hogy világosság és ragyogás töltse be! Ne kérdezd, hogy hol van ez a hely, hisz tudod. Látnod kell, hogy ez a gyülekezet is ennek a jelentéktelen, elfeledett „csipkebornak” az egyik árva ágacskája, kicsiny ág, de még világít! Jelez, hív és téged szólít!

Neked és hozzád szóló Ige itt minden egyes istentisztelet. Sokan éhesen, szomjasan, átfázottan, sebzetten jönnek titokzatos hívására és megelégtelve, bekötözve, megvigasztalva és gyógyultan új erővel mennek tovább, mert ebből a tűzből az Úr szól, és Szava örök létté lesz bennünk!

Az ige azt mondja, hogy amikor Mózes odament meglátta őt az Úr.

⁴ Azért íme csalogatom őt, és elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. Hós 2:13.

Itt mindnyájan az Úr mindeneket átvizsgáló látásában vagyunk; lát bennünket az Úr, és Ő úgy lát, mintha csak egyedül én léteznék számára ezen az egész világon. Ez az Úr látása, hogy nem tömeget, sokaságot, nem gyülekezetet, hanem a gyülekezetben személyre szólóan lát, engem lát, téged lát.

Úgy lát, hogy a legtitkosabb nevünkön szólít meg, mint egykor a húsvéti tanítványt, a kételkedő Tamást. Tamást azon a napon úgy hívták, hogy „hozd ide az ujjadat és tedd a szegek helyére, hozd ide a kezedet és tedd az érted dárdával átdöfött oldalamba!” Tamás titkos és rejtett húsvéti vágya volt ez, amit a barátainak szólt el, és nem tudta, hogy Jézus látja őt. Erre nyolc nap után döbbsen rá, amikor a feltámadott Úr maga mondta el, hogy láttalak és hallottalak, látlak és hallak, a legtitkosabb gondolataidban ismerlek téged!

Az istentisztelet azzal kezdődött, hogy Isten Egyiptomban raboskodó népe úgy érzi, hogy Isten se nem látja se nem hallja őket. A valóság viszont az, hogy az Úr úgy van jelen a népe közt, hogy mindenkit személyesen ismer. Vissza tudja idézni dühösen kimondott szavainkat, káromkodásokat, haragunkat, gyűlöletünket, sértődöttségünket, titkos vágyainkat. És amikor visszaidéz egyik közül csak egyet is, tudjuk, hogy lát és hall, és úgy pirul az arcunk, mint amikor a tábortűzhöz karnyújtásnyira ülünk, hogy még a könny is kicsordul a szemünkből.

Mózes meghallotta az Úr hívást és ezt válaszolta:

- „Ímhol vagyok Uram!” Itt vagyok!

Milyen nehéz volt a bujkáló Ádámnak ezt kimondania? Nehéz nekem is és neked is, mert fájdalmas helymeghatározást kell vele kimondanunk, és nem a GPS koordinátákra gondolok itt! Az Úr törvénye szerint hely és állapotmeghatározásunk a bűneink és vétkeink miatt kínos, mert Ő vele együtt ki kell mondanom, hogy itt vagyok a hitetlenségemben, a bálványaim imádásában, a hazugságaimban, csalásaimban, a kudarcaim kietlen zátonyán, a káromkodásaimban, a szentségtelen életemben, a paráznaságomban, az irigységem temérdek hegyei alatt, jóvátehetetlen bűneim tömegsírjában, fuldokolóm kívánságaim tengerében, itt vagyok a Sátán vádjaival eltemetve a halálban. Itt vagyok, aki mindezekkel Istent bántottam halálra. Ez az én Isten nélküli helyem a világban! Ez az a sarú, amiben Isten előtt állok!

- Old le a te sarudat a lábadról! Ebben a saruban, ebben a „ruhában” nem jöhetsz és nem mehetsz tovább!

A tékozló fiúnak az őt befogadó édesapja új sarút és új ruhát adott, gyűrűt az ujjára csókot az arcára, szorító ölelést a keblére, végül egy új nevet adott. Elveszett volt a régi neve, az új neve a megtaláltatott lett, meghalt volt a régi neve, az új neve a feltámadott név lett. (Lukács 25: 11-24) Csak Isten által felöltöztetett állapotban folytathatom mennyei Atyámhoz tartó utamat!

Mélyen le kell hajolnunk és egészen le kell térdelnünk azért az eldobni való saruért és ebben az Isten előtti leborulásban maradni mindenkor, akkor is, amikor egyenes gerinccel és felemelt fejjel kell helytállnunk a világban. Ámen.